

# Hồi 60

## La Hán Đại Trận

T

uyệt Quân mỉm cười:

- Tiện thiếp vị nể đại sư, chứ tuyệt không có ý bang trợ Thiếu Lâm phái.

Tứ Giới chưa kịp đáp, Ngọc Giao đã kêu lớn:

- Ủa, hãy coi kìa.

Mọi người giật mình, cùng chú mắt nhìn xuống, thấy xuất hiện mấy người cũng bịt khăn đen, chạy xông tới trước hình như có hẹn ước với mấy chục môn diện nhân kia.

Tứ Giới cảnh giác:

- Lại thêm mấy môn diện nhân gia nhập vào bọn lạ.

Tuyệt Quân hỏi:

- Cả thầy có bảy người phải không?

Cao Quang đỡ lời:

- Đúng thế, hình như bọn ác đồ phu.

Thiếu Bạch cau mày:

- Việc này lạ lắm, tại sao bọn họ đều bịt mặt cả, chả lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Tứ Giới góp lời:

- Chưa hẳn.

Tuyệt Quân bỗng gọi:

- Cao hộ pháp.

Cao Quang đáp liền:

- Có thuộc hạ.

Mau đem tên Hồ Mai lại đây.

Cao Quang y lời, chạy vụt đi.

Khi ấy, ngọn lửa đã cháy đến giữa hoang dã, cỏ khô bắt lửa rất mau, lửa đi đến đâu mặt đất tức thời xám đen lại, cuối cùng lửa ở bốn mặt hoang dã đã tắt ngấm.

Mấy chục môn diện nhân đi bộ, lúc ấy dừng chân ở một khoảng đất trống về phía bắc, cỏ non vừa chớm mọc. Ngọn lửa ở mé tây đã tắt, họ đạp lên tàn lửa chạy về hướng bắc. Hơn trăm thốt ngựa bị ngọn lửa xua đuổi chạy một vòng tròn lúc này đã theo đường núi hướng bắc tới khoảng đất trống. Đồng thời, về hướng đông nam đã xuất hiện hơn mười đội tăng lữ Thiếu Lâm, người nào cũng lăm lăm binh khí. Chỉ một thoáng sau, đội đi đầu đã xấp gần tới chỗ môn diện nhân. Nhưng tăng lữ Thiếu Lâm vẫn làm như không thấy, cứ nhắm trước phía trước chạy tới. Có lẽ họ định vượt qua mặt rồi sẽ bọc trở lại vây kín, thực hành cái sách lược thủ, vỹ giáp kích. Bọn môn diện nhân biết tình hình nghiêm trọng, lập tức đổi hướng xông vào hàng ngũ Thiếu Lâm.

Trong chớp mắt, trận chiến tức thời di-n ra, tiếng binh khí vang lên chát tai hòa cùng tiếng người hét, tiếng ngựa hí vang vọng cả một cánh đồng.

Thiếu Lâm tăng lữ nhanh nhẹn cực cùng dàn ngay đại trận La Hán, vây chặt lấy bọn môn diện nhân vào giữa.

Quần hùng đứng trên cao nom rõ mòn một, đang hết lời ca tụng oai lực của La Hán trận, bỗng lại thấy bọn môn diện nhân mở được vòng vây, giục ngựa chạy nhanh về hướng đông, và rồi lại bị hai đội Thiếu Lâm chặn đánh.

Bấy giờ, Cao Quang đã vác Hồ Mai chạy tới, ném phịch xuống đất, miệng thưa:

- Phạm cô nương, Hồ Mai đây.
- Khám xét trên mình y.

Cao Quang vâng dạ, và hốt nhiên nhìn thấy một vuông vải đen, giở ra coi mới hay đó là một vuông lụa trùm đầu, cắt rất khéo léo. Thấy vậy, chàng hốt hoảng kêu lên:

- Khỏi bẩm cô nương, tìm thấy một vuông lụa trùm đầu, giống hệt như thứ của bọn người kia dùng.

Tuyệt Quân nhớn miệng cười:

- Việc dùng nghiêm hình bắt y khai thật, xin nhờ Vạn lão hộ pháp.

Vạn Lương lẳng lạng bước tới nắm cổ áo Hồ Mai, nhắc bổng lên.

Hồ Mai xanh mặt, ấp úng nói:

- Khỏi phải làm thế, Hồ mỗ đã rơi vào tay các người, hỏi gì ta sẽ trả lời hết.

Tuyệt Quân lạnh lùng:

- Vuông lụa đen kia, tại sao có?
- Chương môn nhân cho.
- Nói bậy.

Vạn Lương vừa hét, vừa búng một chỉ vào người Hồ Mai.

Hồ Mai rú lên cười, nhưng sắc mặt mỗi lúc một hiện vẻ hãi hùng, mãi sau y mới nhăn nhó, nói:

- Kẻ sĩ có thể giết, không thể làm nhục, Hồ mỗ nói thật, các người không nên dùng cực hình.

Thiếu Bạch đưa tay ngăn Vạn Lương, nhìn thẳng vào mặt Hồ Mai:

- Chương môn nhân của nhà người hiện ở đâu?
- Bát quái bình.

Rồi y nói luôn, không đợi Thiếu Bạch hỏi:

- Tối hôm qua lão phu cùng bọn sư đệ đang ở Nam dương bỗng nhận được lệnh dụ của chương môn nhân, lão hủ phải dẫn chúng sư đệ và hai sư đệ tới gần vùng Hứa xương để tiếp ứng cho chương môn nhân Thiếu Lâm Nhất Sĩ. Người truyền lệnh là Thái âm Nguyệt Đồng, vẫn hầu hạ bên cạnh chương môn nhân, bao mặt đen cũng do y đem lại.

Tứ Giới hỏi:

- Bát quái bình ở mãi tí miền Xuyên tây, mà việc biến ở Thiếu Lâm mới xảy ra có trong vòng hai ngày nay, chẳng lẽ chương môn nhân của nhà người lại có tài tiên tri hay sao?

- Cái ảo diệu này lão hủ không thể nào trả lời được, nhưng chắc hai phái Côn Luân và Thanh Thành cũng nhận được lệnh của chương môn nhân.

Vạn Lương cười nhạt, hỏi vặn:

- Thế tên ác đồ phu Phan Bá và Vũ Văn Thanh không có chương môn nhân, hai tên ấy nhận lệnh của ai?

- Điều này lão hủ chịu, không biết.

Thiếu Bạch hỏi:

- Chương môn nhân của các người có liên quan gì tới thánh cung thần quân?

Hồ Mai giựt mình, nói:

- Thánh cung thần quân, tên như có được nghe ở đâu, nhưng Hồ mỗ thật không biết chương môn nhân của mỗ có quen biết?

Vạn Lương tức thời lại búng cho y một chỉ, đó là phép Ngũ âm sưu huyết, chỉ trong chớp mắt, cả trăm huyết trên người Hồ Mai rất ngứa khôn tả, mặt y mồ hôi vã ra như tắm. Y tuy có võ công cao cường, nhưng cũng không chịu nổi, mở miệng chửi bừa:

- Lão thất phu kia, mẹ kiếp, ác thế đâu có gì là anh hùng hảo hán?

- Lão phu hỏi người có phải là chân tay của thánh cung thần quân không?

- Thánh cung thần quân? Mỗ là người của Bát quái môn thôi.

Vạn Lương chẳng nói chẳng rằng, thâu chương về. Hồ Mai hít mấy hơi:

- Sao người độc ác thế, không sợ anh hùng thiên hạ cười cho sao?

- Vạn mỗ nghĩ cần phải đối phó với các người bằng thủ đoạn ác độc gấp mười nữa kia mới phải.

Quay sang Thiếu Bạch, tiếp:

- Lão già này chắc có ngầm cấu kết với thánh cung, lão hủ xem nên kết li-u đời y cho rồi!

- Để cho y sống tạm rồi tính sau.

Tuyệt Quân bỗng nói:

- Vạn lão hộ pháp, xin lấy bao bịt mặt trên ba người khác.

Vạn Lương vâng dạ, chạy đi, mang Hồ Mai ném vào xe, lấy những bao che mặt lại.

Khi ấy, tăng lữ Thiếu Lâm tuy đã đàn đại trận La Hán, nhưng vẫn không làm gì được đối phương. Điều đó chứng tỏ trong đám người bịt mặt có kẻ thông linh những biến hóa của La Hán trận, đại đội nhân mã của bọn chúng vẫn xông xáo trong thế trận của tăng lữ Thiếu Lâm mà chưa hề bị áp đảo quá đổi. Một trận chiến quy tụ hàng mấy trăm con người thật khủng khiếp.

Tuyệt Quân chợt nói:

- Đại sư vẫn chưa nhận ra được ai là Nhất Sĩ sao?

Tứ Giới lo lắng:

- Lão nạp đã trông kỹ mấy kẻ dẫn đầu, vẫn chẳng thấy tên nào giống Nhất Sĩ.

- Cửu đại trưởng lão có mặt hết ở trong trận chiến?

- Không, chỉ có Tứ Thành sư đệ chủ trì trận pháp, còn những vị sư huynh đệ khác không thấy đâu.

- Nếu thế, có thể Nhất Sĩ không có mặt trong đám người kia.

Tứ Giới buồn rầu:

- Lão nạp cũng nghĩ vậy, nhưng không dám quyết chắc, biết đâu tên nghiệt đồ Nhất Sĩ không ẩn thân trong đám người đông đảo, đợi thời cơ thoát thân.

Thiếu Bạch nói:

- Cách che mặt của họ cũng khéo lắm.

Tuyệt Quân hỏi:

- Theo ý đại sư, bọn người kia có thể phá vỡ được vòng vây không?

- Ban ngày thì không thể, nhưng đến đêm thì chưa biết sao?

- Thế bây giờ là giờ gì rồi?

Tứ Giới đảo mắt, thấy bóng tối đã dần loang, trời đã quá chiều, bất giác lòng nao nao đáp:

- Trời tối rồi.

Đang khi ấy, hướng tây bắc thành linh xuất hiện vô số bóng người. Họ đến gần mới biết ước có trên mười người, nhanh như giông gió, chạy xồng xộc tới bãi chiến trường.

Tứ Giới tinh thần khấn trương, tròn mắt nhìn sững mấy người mới tới.

Thoáng chốc, họ đã tới sát bên, thì ra là mười bốn người, người nào cũng vận tăng bào rộng, đầu trùm vuông vải đen.

Bỗng nhiên, hướng tây bắc lại xuất hiện bốn bóng người, họ như bốn làn khói nhẹ lướt tới mau lẹ cùng cực, chớp mắt đã thấy đó là bốn hòa thượng mặc khôi bào.

Tứ Giới càng rung động tâm thần lắm bả:

- Bốn người đuổi tới sau là bốn vị sư huynh đệ, Tứ Không, Tứ Ý sư huynh và Tứ Luật, Tứ Duy sư đệ.

Thiếu Bạch nói:

- Người mà Tứ Không đại sư thân chinh đuổi bắt nhất định phải là nhân vật trọng yếu, chắc Nhất Sĩ phương trượng có mặt trong đám mười bốn người chạy đằng trước chứ không đâu.

Lúc ấy, mười bốn tăng nhân bao mặt đã chạy tới khoảng trống cỏ cháy xém, chỉ còn cách trận La hán có tám chín trượng, đột ngột họ đổi hướng chạy như giông gió về hướng tây nam.

Tứ Giới biến sắc:

- Nếu bọn kia vượt được qua gò đất thì khó bắt lắm.

Thiếu Bạch nói:

- Đại sư muốn ngăn chặn xin cứ tùy tiện.

Vừa dứt lời, ngọn đồi cao mé trái bỗng xuất hiện mười người, bảy người phía trước bao mặt đen, ba người phía sau chính là Tứ Thành, Tứ Tịnh và Tứ Minh, ba vị trưởng lão Thiếu Lâm.

Trời tối, cảnh vật mờ lung, bảy môn diện nhân chạy đầu vượt núi tẩu thoát về hướng bắc, nhưng chợt phát giác trận thế lớn lao ở khoảng đồng trống, lập tức đổi hướng vút mình về phía bọn Thiếu Bạch đứng.

Tứ Giới trông thấy, liền lướt nhanh tới, hét lớn:

- Chúng bay là ai, có Tứ Giới ta ở đây.

Bọn người lạ nghe tiếng hét, cùng giật nảy mình, người đi đầu đã quá sát cận rồi, trong lúc hoảng hốt, vung ngay dao chém bổ tới.

Tứ Giới vội vàng giơ thiên trượng đỡ liền.

Chỉ nghe đánh choang một tiếng, lửa xẹt tứ phía như sao, ngọn giới dao trong tay hòa thượng bị mặt đã thoát bay đi, hổ khẩu lão toạt máu có giọt. Cùng lúc, Tứ Thành, Tứ Minh đã kịp thời chạy ngay lại, Tứ Thành kêu lớn:

- Sư huynh đừng để chúng chạy thoát!

Tứ Giới cũng hét:

- Để mấy tên này cho ta, các sư đệ đi lo đám người kia đi!

Thiếu Lâm phải gặp những biến cố không tiền khoáng hậu này, thật là quá tưởng tượng. Tứ Giới tuy là bậc cao tăng đạo hạnh, giờ đây cũng mất bình tĩnh, cử chỉ vội vàng, lời lẽ thô tục, xuất thủ tàn độc, vũ bão.

Ngọn thiên trượng trong tay vùn vù ào ào, từng lớp gió lạnh khiến sáu tên bị mặt liên tiếp thối lui, và chỉ thoáng cái có hai tên đã bị văng mất binh khí, lờ bộ rơi xuống chân đồi.

Cùng lúc, một bọn bị mặt khác ở dưới cũng xông lên đồi, Tứ Thành, Tứ Tịnh và Tứ Minh từ trên lao xuống giao chiến ác liệt.

Hốt nghe Tứ Thành đại sư quát hỏi:

- Người là Nhất Sĩ à?

Tiếng binh khí chất chúa vang lên liền sau đó.

Tứ Giới nghe thấy hai tiếng Nhất Sĩ liền sôi máu, miệng càng quát dữ, tay vũ lộng thiên trượng càng mạnh, chỉ thoáng chốc lại gạt phăng hai tên bị mặt xuống chân đồi.

Nhàn Vân gạt đầu lia lịa, thần phục trượng pháp tuyệt diệu.

Đối phương chỉ còn lại hai tên, một tên liều mạng lao thật mạnh phương tiện sẵn. Tứ Giới nghiêng răng quật lại một trượng, chỉ nghe tiếng choang lạnh lùng, binh khí đối phương thoát tay văng bắn lại cắm sâu vào người y. Y chết vô cùng thê thảm. Tên còn lại quá hãi hùng, lùi nhanh nên hồng chân rơi tuốt.

Thanh toán xong bảy tên địch, Tứ Giới băng mình về phía Tứ Thành sư đệ.

Khi đó, ba cây thiên trượng của ba vị trưởng lão trong nhất thời cũng chặn đứng được bước tiến của đám người bị mặt từ dưới chân đồi chạy lên.

May hốt thấy sư huynh tới cứu viện, tinh thần lại gia tăng phấn chấn, oai lực của thiên trượng lại càng vũ bão. Tứ Thành kêu lớn:

- Sư huynh, bắt lấy tên kia, xem có phải nghiệt chướng Nhất Sĩ không?

Tứ Giới đảo mắt phát giác ở mé trái có một tên bị mặt thân hình cao lớn trông tựa tựa như phương trượng Nhất Sĩ của Thiếu Lâm.

Thấy rồi, lão hét vang, tung mình lao vút tới.

Tên bị mặt này chưa cầm binh khí trong tay, vừa thấy Tứ Giới xông lại, tức thì nhún mình vọt ra phía sau địch thủ vung đánh.

Tứ Giới trông thấy chiêu thức của đối phương sử dụng đã rõ ngay đấy là Giáng long thập bát chưởng, trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm, hơn nữa, kinh lực lại sung mãn, hỏa hầu đầy đủ. Người này nếu không phải Nhất Sĩ cũng phải là cao thủ thuộc hàng chữ Nhất. Tứ Giới nhanh nhẹn xoay mình, thi triển ngay một chiêu Thiên hà hạ chủ chống đỡ.

Võ công của Tứ Giới cao cường đến mức nào khỏi nói cũng hiểu. Người bịt mặt hình như cũng biết rõ lợi hại, không dám đương đầu thẳng. Y lách mình, tránh luôn thế trượng sấm sét, tả thủ nhằm chặt ngay cổ tay Tứ Giới bằng chiêu Sử sách phước long, trong khi hữu chưởng phạt ngang bụng đối phương.

Một chưởng của y tung ra nhanh như điện chớp, không gây thành tiếng, chiêu thức y sử dụng lại là Ban nhược thần chưởng, một tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, cái chặt tay trái của y là một trong bảy mươi hai thế Cầm long thủ, hai tay đều thi triển hai tuyệt học lợi hại cực kỳ.

Tứ Giới kinh hãi, quát ghê rợn:

- Nghiệt chưởng Nhất Sĩ, còn đợi gì không xuất đầu lộ diện!

Vừa quát, vừa hết sức khoa thiên trượng thật vất vả mới hóa giải được độc thủ của đối phương.

Tăng nhân bịt mặt vô cùng bình tĩnh, mặc cho Tứ Giới quát tháo từ đầu tới cuối, y vẫn lẳng lặng làm thỉnh, song chưởng vung đánh toàn những kỳ chiêu, tấn công tới tấp.

Hốt nhiên, bóng người nhoáng lên, Tứ Không, Tứ Ý, Tứ Duy lần lượt vút lên đôi cao.

Tứ Giới nhác thấy sư huynh đệ tới, tinh thần phấn chấn, ra sức huy động thiên trượng vây bọc lấy hòa thượng cao lớn trong màn trượng ảnh.

Thình lình một tiếng rú thảm vang lên, cây thiên trượng của Tứ Giới đã bổ nát đầu một tên bịt mặt.

Bọn bịt mặt còn lại thấy tám trong chín vị trưởng lão đã xuất hiện tại trường, bất giác đều hãi hùng, lần lượt quay người trở xuống.

Tứ Minh sẵn giọng hét:

- Lũ phản đồ vô lương sĩ, chạy đâu?

Tứ Không ngăn lại:

- Sư đệ đừng đuổi làm gì.

Khi ấy, chỉ còn trở lại có một mình tăng nhân cao lớn bị Tứ Giới vây bủa không sao thoát thân được. Bên ngoài, Tứ Không, Tứ Ý mỗi người đứng chắn một góc.

Bên dưới chân núi, dưới ánh trăng cả ngàn người đâm bổ vào nhau chém giết kịch liệt, say máu. Tiếng của Tứ Không đại sư chợt vang lên hét:

- Nghiệt chưởng Nhất Sĩ, chưa chịu trối còn đợi đến khi nào?

Tăng nhân bịt mặt đang gia sức đánh, nghe Tứ Không quát hỏi, cũng hơi khiếp hờn, thế công chậm lại.

Tứ Giới chụp ngay lấy cơ hội, bỏ liền thiên trượng sấm sét xuống đầu địch thủ.

Trong cơn thập phần nguy cấp, hấn hét lớn một tiếng bốc mình lên vút cao bảy tám trượng tránh khỏi đường trượng nặng nề độc hại của Tứ Giới.

Tám vị trưởng lão đứng ngoài quan chiến, bất giác đều nghiêng rằng nguyên rủa. Thì ra thân pháp người bịt mặt vừa sử dụng có tên là Tư di giới tứ, một võ công trong hàng tối thượng thừa của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Trong hàng chín trưởng lão, chỉ duy một mình Tứ Không có nghiên cứu tới môn này.

Khi ấy, sự việc đã rõ ràng, tăng nhân bịt mặt không ai khác hơn chính là Nhất Sĩ phương trượng, chủ môn nhân đời hiện tại của Thiếu Lâm phái.

Tứ Thành đại sư thủ ở phía đông bắc vừa thấy Nhất Sĩ lùi về phía mình, liền quát ngay một tiếng, phát chưởng đánh liền.

Nhất Sĩ trong cơn gấp rút bất ngờ vẫn kịp xoay người giơ chưởng đón đỡ.

Chỉ nghe đánh binh một tiếng, song chưởng chạm nhau, Nhất Sĩ lùi nhanh một bước, nhưng Tứ Thành thì dội ngược đến ba bước.

Sự việc di-n ra thật khủng khiếp, lúc bấy giờ mọi người mới biết Nhất Sĩ tuy là hàng hậu bối, nhưng tài nghệ cao hơn hẳn sư thúc Tứ Thành.

Không chần chờ, tám trưởng lão chẳng ai bảo ai, nhất tề xông vào vòng chiến, quyết thanh toán càng nhanh càng tốt tên phản đồ lợi hại quá mức.

Tám trưởng lão, một kho võ học của Thiếu Lâm được góp thành, lại áp dụng sở trường vốn dĩ là La Hán trận, oai lực phải ghê gớm kinh người. Bọn Thiếu Bạch đứng ngoài, lúc bấy giờ mới được sáng con mắt.

Bị tám sư thúc bá vây đánh, tăng nhân bịt mặt phải dốc toàn lực mi-n cưỡng cầm cự được chực hiệp, đã thấy hơi nao núng. Nhưng tám trưởng lão kinh hãi quá đỗi, không thể ngờ võ công của Nhất Sĩ lại cao siêu kinh hồn như thế. Nếu cứ thẳng thắng một đánh một, họ nắm chắc phần bại là cái chắc.

Đứng trước nguy cơ to lớn một khi Nhất Sĩ thoát thân được, Tứ Không quát một trượng thật mạnh mong kết thúc trận chiến. Nhất Sĩ nhanh nhẹn cực cùng, song chưởng tấn công ngay Tứ Luật, Tứ Minh.

Tứ Giới nghĩ ra một kế, thiên trượng tấn công nửa đường chợt tống cho lao vút về phía đối phương.

Quả nhiên Nhất Sĩ không ngờ, lúng túng trở tay trái chụp lấy thiên trượng của Tứ Giới.

Trận chiến hiểm ác ghê gớm, Nhất Sĩ chậm tr-, ba cây thiên trượng của Tứ Thành, Tứ Ý, Tứ Minh nhanh như điện chớp quét ngang.

Chỉ nghe đánh bộp một tiếng khô khan, Tứ Ý đã quạt trúng cạnh sườn đối phương. Thật là nhanh, chỉ phong của Tứ Giới, Tứ Không lạnh buốt vút đi như tên bắn, điểm ngay yếu huyệt trên người Nhất Sĩ.

Thân hình Nhất Sĩ chưa đổ xuống đã bị Tứ Không tóm lấy, giật ngay vuông vải đen bao mặt xuống. Quả nhiên tăng nhân bịt mặt võ nghệ siêu quần đã ngang nhiên giao đấu với tám trưởng lão cùng một lúc là phản đồ Nhất Sĩ.

Khi ấy, tám đại trưởng lão, người nào trong lòng cũng khích động. Tứ Ý lấy ra một sợi dây màu đỏ thắm, rồi cùng động thủ với Tứ Giới buộc chặt chân tay Nhất Sĩ. Cùng lúc, Tứ Luật, Tứ Minh cũng lục soát trên người phản đồ, mỗi người một chân một tay rất bận rộn.

Trong màn đêm, Tứ Luật hốt hoảng kêu lên:

- Tên nghiệp chướng không có gì trên người hết.

Tứ Không hét lên:

- Sao?

- Mười chín cuốn bí cấp không thấy một cuốn nào.

Tứ Không lao mình tới lục soát khắp người phản đồ, mỗi lúc mồ hôi vã ra, đại sư cuống muồn khóc.

Bọn Thiếu Bạch thấy vậy ái ngại, Cao Quang chạy đi gom một đồng củi đốt lửa.

Tuyệt Quân chột la lên:

- Chư vị đại sư hãy dẹp tan bọn người phía dưới, không cho một ai tẩu thoát, sau đó thẩm vấn Nhất Sĩ cũng còn kịp.

Tứ Không đã được biết tài trí của Tuyệt Quân, nên y lời, song thủ nâng bổng Nhất Sĩ lên, cao giọng:

- Tất cả những kẻ dưới kia, khoan tay chịu trói đi, phản đồ Nhất Sĩ đã bị trói, chúng bây chỉ là thứ a dua, biết điều ta tha cho còn nhẹ tội.

Tứ Không đã dùng môn thần công Phật môn giảng kinh, lời của ông ta vang vang như tiếng chuông ngân, toàn thể những kẻ đang giao chiến kịch liệt phía dưới đều nghe rõ mồn một.

Liền đó, Tứ Giới dùng võ công thượng thừa của Phật môn là tuyệt kỹ sư tử hồng thét lớn:

- Ngừng ngay!

Hai tiếng la như sấm sét, chỉ một thoáng sau, phía chân đồi im bật tiếng binh khí, trận huyết chiến đột dừng, đoàn người ngừng đầu nhìn lên chờ đợi.

Tứ Không hành động thật mau lẹ, để một mình Tứ Giới ở lại trên đồi, còn lại, kéo hết sư đệ xuống. Dưới đó, La Hán trận của đệ tử Thiếu Lâm vẫn bao kín bọn người bịt mặt.

Nháy mắt, ánh lửa bập bùng phụt lên, mỗi một đội đệ tử Thiếu Lâm đều có một đồng củi, bãi chiến được soi rõ, xác người nằm ngổn ngang dưới đất, máu từng vũng lênh láng.

Thấy đã nắm chắc được tình thế, Tứ Không vỗ liên tiếp hai chưởng giải khai huyết đạo cho Nhất Sĩ, gần giọng hỏi:

- Nghiệp chướng, ngươi đánh cắp mười chín cuốn bí kíp giấu ở đâu, mau đem ra.

Vẫn chẳng thấy Nhất Sĩ tỏ ý gì, đại sư tức quá quật đánh bốp một tát vào mặt y, khiến y tá hỏa, máu mồm tuôn ra có vôi.

Tứ Không nóng lòng như lửa, nói như van lơn:

- Nhất Sĩ, ngươi làm chướng môn Thiếu Lâm mà hành động như vậy lấy gì báo đáp ân sư và sư tổ của bao đời, những cuốn bí kíp là vật báu Thiếu Lâm phái, trong đó lại có bốn cuốn chính là thủ bút của Đạt Ma tổ sư, toàn là những táct phẩm tâm huyết, ghi chép bảy mươi hai

tuyệt nghệ của võ học, dầu thế nào không thể đánh mất, người giấu đầu mang ra lão nạp cam đoan sẽ xử nhẹ tội thôi.

Nhất Sĩ nhắm mắt như người gỗ.

Tuyệt Quân bỗng nhiên vịn vai em tiến lại nói:

- Đại sư xin để cho xá muội được nhìn mặt tên phản đồ của quý tự.

Tứ Không lùi nhanh lại, Tuyệt Nghi hiểu ý, tiến tới soa soa mặt Nhất Sĩ, rồi lại lạt tới mí mắt, thoáng quay lại bên Tuyệt Quân.

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lâu:

Việc này cũng lạ, tôi nghĩ không ra.

Tứ Không bồn chồn:

- Cô nương nói gì?

- Người này không phải là phương trượng Nhất Sĩ của quý tự.

Tứ Không trợn trừng mắt, con người muốn bay ra khỏi tròng, Tuyệt Quân nói luôn:

- Người này đã được một bàn tay y thuật cao minh tạo cho một dung mạo giống Nhất Sĩ.

Tứ Không như điên cuồng, xé toang tảng bào của Nhất Sĩ.

Bọn Thiếu Bạch mang đuốc lại, thấy trên cổ của Nhất Sĩ quả có một vết sẹo, xem qua thật giống như người bị đổi mặt.

Tứ Không nói như kêu gào:

- Cô nương, chuyện này là thế nào?

- Giả dối lắm, có một kẻ có y đạo thần kỳ, muốn làm bá chủ cả võ lâm, biến cố Thiếu Lâm phái gặp ngày nay do một tay y gây nên.

- Cô nương có biết người ấy là ai không?

Bấy giờ, Tứ Giới đã chạy lại, hỏi thay sư huynh:

- Cô nương, có phải kẻ này đã đánh cắp mười chín bí cấp của Thiếu Lâm?

- Việc đó do Nhất Sĩ, còn người này chỉ nửa chừng nhảy ra cho Nhất Sĩ cơ hội tẩu thoát.

Ngừng giây lát, nàng tiếp:

- Chư vị đã trúng kế Kim thiên thoát xác của thánh cung thần quân, tiện thiếp nghĩ, những bí kíp của Thiếu Lâm hiện tại đã ở trong tay ma đầu rồi.

Tứ Không tức quá, chụp ngay lấy huyệt Âm giao người giả dung mạo Nhất Sĩ nói như hét:

- Người là ai, kẻ nào chỉ huy người, mau khai ra không chết!

Vô hiệu.

Tuyệt Quân nói:

- Đại sư dừng tay, người này đã bị thuốc mê mất hết thần trí.

Tứ Không giật mình, nhìn kỹ quả thấy đúng như lời.

Tứ Không nhăn nhó:

- Tên này võ công cao cường, sử dụng toàn những tuyệt kỹ chỉ chương môn Thiếu Lâm mới luyện được, nếu không phải Nhất Sĩ thì là ai?

Nhàn Vân đại sư ở đâu nhảy bay tới, lớn tiếng hỏi:

- Chư vị đại sư thật không biết người này là ai sao? Chính là chương môn phương trượng đời trước của Thiếu Lâm chứ chả ai xa lạ. Nguyên một việc chư vị tự lượng sức một mình có thể đấu với người này được không đủ chứng tỏ.

Tứ Không vẫn chưa tin:

- Có điều, Tứ Phương sư huynh của lão nạp đã mất trên Yên vân phong từ lâu rồi.

Nghe nhắc tới Yên vân phong, lòng Thiếu Bạch quặn đau, chàng cắn môi làm thình.

Nhàn Vân ngửa mặt ha hả cười, nói:

- Thế lão nạp đây không phải đã bị ám hại trên Yên vân phong rồi sao?

Thiếu Bạch thở dài:

- Việc bốn chương môn ngày trước bảo rằng bị ám hại, thật giản dị, tất cả đều do thánh cung thần quân xếp đặt, thần quân đã dùng y thuật để sử dụng các vị ấy làm công cụ.

Tứ Không quay sang hỏi Tuyết Quân:

- Cô nương tài trí hơn người, Tả đại hiệp nói có đúng không?

- Hoàn toàn đúng.

- Thế gian có một y sĩ sửa đổi hản khuôn mặt khác đi, thật là chuyện thần kỳ.

Chợt chân đôi có tiếng binh khí lại khua vang, đôi bên lại xáp chiến.

Tứ Không khích động, nhìn sang Tứ Giới:

- Sư đệ giữ... Tứ Phương sư huynh, ta thử vào trận xem có tên nghiệt chương Nhất Sĩ không?

Nhắc thiên trượng, lão chạy như bay xuống núi.

Tứ Giới cất tiếng hỏi:

- Cô nương học vấn như người trời, có cách nào giải được những cầm chế, khôi phục thần trí cho sư huynh lão nạp?

- Tài của thần quân hơn tiện thiếp rất nhiều, hiện tại tiện thiếp không đủ sức.

Thiếu Bạch nhìn Tuyết Quân:

- Vị Tứ Phương đại sư võ công cao cường, lại có thù không đội trời chung với thần quân, nếu ông ta tỉnh táo chắc giúp chúng ta được nhiều.

- Minh chủ dạy phải, tiện thiếp đang cố gắng đây.

Dứt lời, nàng cúi xuống nắm lấy cổ tay Tứ Phương bắt mạch.

--- o O o ---